

nogen Fordring paa, at disse tarvelig aflagte Præsters Indtægter skulde forøges, men kun ønsker jeg, at deres nuværende Indtægter maatte tilfikkres dem bibeholdt uagtet en saadan Lovs Udkomme. Det er derpaa, mit Endringsforslag gaar ud, og jeg tillader mig at anbefale samme til det høie Thing.

Klein: Jeg ønsker kun at udtale, at naar jeg, der i forrige Session oftere tog Ordet paa et stort Mindretals Begne, ikke nu har stillet noget Endringsforslag til Sagens anden Behandling, da er Grunden dertil at søge i den Maade, hvorpaa Lovforslaget er indbragt, og de Forhold, under hvilke dets Behandling nu kan ventes at ville foregaa. Uagtet den ærede Forslagsstiller, der førte Ordet ved Sagens Indbringelse, udtalte, at man vel forudsaa, at man ikke kunde vente nogen Tilslutning fra Ministeriets Side og i det Hele taget stillede i Udsigt, at man maatte vente meget mindre Smødelommen fra de forskjellige Sider i denne Session, end Tilfældet var i forrige Samling, og uagtet den Omstændighed i og for sig, at Ministeren ikke denne Gang har sat Sagen i Berøvelse, ligeledes betydelig maatte nedstemme Forventningen om at faae noget praktisk Resultat ud af Sagen, saa var jeg alligevel sangvinns nok til at nære et Haab om, at Sagen dog muligens kunde tage en anden Vending, og jeg tillod mig derfor ved Sagens første Behandling at fremsføre nogle Ord, hvis Hensigt var at udtale ikke blot det levende Ønske, jeg for min Person nærede og har næret om at faae Sagen ført igjennem, men tillige en Opfordring, hvis Virkning jeg forøvrigt ikke havde nogen stor Forventning om, til ærede Medlemmer om at følge mig i de Bestræbelser, hvortil jeg for mit Bedkommende vilde være saa rede som Nogen til at gaa denne Gang at indlede en alvorlig Forhandling om Sagen, under hvilken man kunde forsøge, hvad der kunde naas ved gjensidig Smødelommen. Naar man gif den Veie, troede jeg fremdeles, at det vilde være muligt, at man kunde vente en mere virksom Deltagelse i Forhandlingen, ogsaa fra den høitærede Ministers Side, og jeg støttede denne mit Tro paa en enkelt Udtalelse, der

kom fra den ærede Minister. Naar jeg imidlertid et Dieblit havde næret et Haab om, at en saadan Opfordring, et saadant udtalt Ønske fra min Side kunde have fundet Gjenklang noget Sted her i Salen, saa maatte dette Haab vinde, da der ved Sagens Overgang til anden Behandling ikke fremkom noget Forslag om et Udvalgs Nedsættelse. Dersom man nu vil sige, at det havde staaet i min egen Magt at fremkomme med et saadant Forslag, saa vil jeg dertil bemærke, at det forekom mig, at Sagen naturligen laa i de Herrer Forslagsstilleres Haand; dersom de efter den Gang Discussionen havde taget, mente, at det kunde føre til noget Resultat at foranledige en Døstelse i et Udvalg, saa laa det dem nærmest at fremkomme med et saadant Forslag, og naar der ikke fra deres Side fremkom et Forslag i den Retning, saa troede jeg — og hvad der senere passerede med en anden Sag, nemlig den om Besættelsen af Præstembeder i Folketirken, tyder paa, at min Opfattelse ikke var ganske urigtig — at det ikke vilde have ført til noget Resultat, om Forslag om et Udvalgs Nedsættelse var fremkommet fra andre Medlemmer. Overalt vilde det heller ikke have ført til noget praktisk Resultat, om ogsaa et Udvalg var blevet nedsat efter Forslag fra andre Sider, naar man ikke kunde gjøre Regning paa den Smødelommen fra de ærede Herrer Forslagsstilleres Side, som var nødvendig til Sagens Gjenneførelse. Nu er der efter min Formening ikke Andet at gjøre end at lade Sagen gaa sin Gang her igjennem Thinget, saa hurtigt som muligt, og det er jo at forudsæ, hvorledes den vil blive. Naturligvis vil Sagen blive vedtagen i den Skikkelse, hvori de ærede Forslagsstillere have indbragt den, af det overveiende Flertal; men jeg antager, at det vil være rigtigere at lade den passere ganske rolig nu end at indlede en Forhandling om Endringer, som ikke vilde kunne føre til Noget, indlede en Forhandling, som vilde give den hele Sags Behandling her i Thinget en anden Karakter end den, som den maa faae, naar man ganske rolig lader den gaa. Thi det kan jo forudsæ, at der ingenlunde vilde være den Interesse tilstede ved Behandlingen